

Bohuslav K.: „Lupič“ na četnické stanici?

Příslušníci četnické stanice N. jsou dnes jaksi mimořádně rozrušeni a jest viděti, že se muselo státi něco zvláštního mimo denní události. A jak by ne! Nejmladší příslušník stanice, strážmistr K., přivedl si služebního psa-fenu, asi 2 roky starou, kterou jistý p. vrch. strážmistr, řekněme N., pro výkon služby, t. j. pro vlastnosti psa nemohl potřebovati. Tak hádali všichni četníci na stanici, jedině snad strážmistr K. soudil jinak; možná, že jako „Benjaminek“ netroufal si odporovati. Ale jeho dosud nezkušené oko po-

hlíželo na tyto naše pomocníky příliš růžově a proto proč mu tedy jeho radost kaziti?

Stanice skutečně služebního psa velmi potřebovala a po velehradském případě všichni četníci seznali, že podobný případ by se mohl zcela snadno přihoditi i ve velmi lesnatém a kopcovitém terénu jejich obvodu. Konečně i dvě řeky obvodem protékající činily obvod — zejména lesy v povodí těchto řek — velice živým a na různá individua bohatým a jimi vyhledávaným. Tento terén byl jako stvořený pro divoké tram-

py, tuláky a kramáře různých kvalit a skýtal osobám denního světla se štítícím dobrý kryt před bdělým okem bezpečnostních orgánů. Ale i jinak bylo zapotřebí něčeho, co by dovedlo takováto místa důkladně „provětrati“ a prohledati nejen v době denní, ale obzvláště v době noční, k čemuž se hodil skutečně jen dobrý a zdatný služební pes.

Lesy značně rozsáhlé a bohaté na zvěř skýtaly kromě úkrytu i dobrou kořist pytlákům jak pro zbraň střelnou, tak i pro kladení ok. Také během roku nalezlo se vždy několik kusů srncího a dančího v oku anebo zbytky po zvěři střelené a na místě vyvržené. Rovněž řeky měly svá tajemství. Zde opět rybní pytláci měli své rozsáhlé pole působnosti a zejména v době noční řádili podle svého způsobu. Jejich úlovek byl někdy opravdu značný a takový pytlák po probdělé noci byl s výsledkem své práce jistě spokojen. Kladly se šňůry, vrše, chytalo se na čerňeny a přece nebylo možno vždy s úspěchem toto řádění pytláků překaziti jejich dopadením. Lesy a křoviny kolem řeky se prostírající poskytovaly pytlákovi právě tak dobrý kryt, jako možnost snadného útěku při zaslechnutí blížících se kroků četnické hlídky. Nebylo žádným tajemstvím, že se pytlák pochlubil druhému, jak při přiblížení se četnické hlídky odběhl od řeky pouze několik desítek metrů, ukryl se, a když hlídka přešla, pokračoval klidně dále ve své nekalé činnosti. Ačkoliv četníci věnovali tomuto zlu největší pozornost, přece jen uznali, že nelze s úspěchem čeliti pytláctví. Podařilo se samozřejmě občas některého pytláka dopadnouti, ale tu se mohlo mluvit o štěstí anebo o náhodě. Zpravidla byl dopaden pytlák, který v řadách svých kamarádů-odborníků byl považován za začátečníka anebo za méně zkušeného pokud se týče pytláckých úskoků. Ježto se tímto vším pytláci skoro ani netajili, vyvolávaly tyto „doslechy“ u četníků rozhořčení a nové úsilí po dopadení škůdců. Každý z četníků věděl a cítil ve svém nitru, že se něco musí státi, aby vážnost stavu byla zachráněna; proto také bylo viděti dosti často v těchto místech četnickou hlídku.

Po všech marných úsilích a námahách bylo konstatováno, že jest potřebí dobrého služebního psa. Ten snad najde takového rybáře s místa lovu se uklidivšího a dovede jej i zadržeti, což zejména v době noční jest neocenitelné.

Za této situace přivedl si strážm. K. psa, jak na počátku uvedeno. Ačkoliv bylo nutno uvážiti okolnost, že pes nebude dělati v bezpečnostní službě žádných divů ani zázraků a že snad s počátku pro tuto službu ani nebude schopen, protože jinak by jej byl dřívejší pán tak lehce nevyřadil ze svého vlastnictví, přece jen četníci jaksi ožili a v duchu uvažovali, že pes vzbudí — vzhledem na svoji pěknou postavu — alespoň notný respekt. Služební pes, jak četníci zjistili

denním stykem s obyvateli, měl u těchto již svoji tradici a úctu, která líčením různých historik, ukončených úspěchem služebního psa se jenom utužovala a zvětšovaly se obavy před tímto našim pomocníkem. Jakmile pytláci zvěděli, že stanice má psa, a to se stalo s velkou rychlostí, zmizeli, jako kdyby jich jakživo ani nebylo. A četníci mohli choditi neustále v lesích a kolem řek a ptáti se svých důvěrníků, sledovati stopy pytláků v těchto místech — vše vyznělo negativně. Nikde se nic nehnulo, po pytláku nikde ani stopy.

Zatím pejsánek zdomácněl ve svém novém působišti, spřátelil se s celou posádkou a nejvíce s paní vrchní a jejími dvěma dítkami, které se všemožně snažily „Aste“ přilepšiti. I paní „vrchní“, jinak bázlivá a řekl bych psům nepřátelská, jenom tím, že jí věrný pes dovedl svoji přítulnost dáti najevo, tomuto pomalu zvykala. Staniční kuchyně byla zvolena za přístbytek pro psa, jelikož pes byl jinak velice čistotný. Když nebyl z příslušníků stanice nikdo doma, pobíhal pes vesele po chodbách a nejvíce se zdržoval v bytě pana vrchního strážmistra, což si dovedly vynutiti zejména děti. Když majitel psa, pan strážm. K., odejel na dovolenou, připadla starost o psa výhradně rodině velitele stanice.

Byl nedělní večer. Pan „vrchní“ si odešel na svoji oblíbenou „partičku maryáše“ a stanice zůstala oširelá, rovněž tak celá jeho rodina i s Astou. V celém dosti prostorném domě nikdo nebydlel (kromě četnictva a rodiny velitele stanice). Ježto dům byl — jak již uvedeno — prostorný a zejména bohatý na hojnost různých dveří, zdálo se, že je dosti smutný a ponurý. Člověku připadalo, když vešel do tmavé a chladné chodby plné dveří, že „padl“ na něho jakýsi nepříjemný pocit, jakoby vcházel do něčeho, kde jej očekává něco neznámého, nečekaného, ale jistě nic příjemného. A nebylo proto divu, že se paní „vrchní“ sama v domě bála, zejména když v noci nebyl z četníků nikdo doma. Z jejího počínání bylo patrné, že reaguje na každý šramot, klepnutí dveří či oken, způsobené větrem, na každé šustění myši aneb kočky, v obavě, že někdo cizí se do domu vloudil a dal se na noc uzavřiti. Dnes zrovna měla paní „vrchní“ jak se říká „svůj den“ na strach! Stále se jí zdálo, že není v domě něco v pořádku. Byla by si zavolala posluhovačku, která jinak byla dosti často u nich nocležnicí, ale bála se vyjiti na chodbu. Asta byla dnes u „vrchních“ hostem jistě velice vítaným. Zejména děti ji svoji vděčnost prokazovaly chutným soustem a různými pamlsky.

Však — co to? Opět nějaký a dosti hlučný šramot. Asta vyskočila na dveře, sama si je otevřela a začala v chodbě zuřivě štěkati a dorážeti. Obě dítka, 6letá Milena a 4letý Vláška, mat

kou zlekané, počaly rovněž jevití značný strach, který paní „vrchní“ tím více poděsil. Pes pak na chodbě dále hlučně a vytrvale dorážel a třeba že bylo na něho voláno, nedal se odvolati. To rozhodlo, ježto něco podobného Asta ještě nikdy nedělala. Nebylo více žádné pochyby, někdo musí býti v domě. Ježto byt byl v poněkud zvýšeném přízemí, rozhodnutí paní vrchní bylo rychlé. Dveře na chodbu byly rychle uzamčeny, aby nemohl „ten neznámý“ vejít do kuchyně. Na to paní „vrchní“ rychle otevřela okno a posadila na ně první děcko, v zápětí druhé. Paní „vrchní“ skočila do zahrady, sňala děti s okna a — s malým Vládiou v náručí — prchají všichni zahradou a humny do sousední budovy, kde bydlí ponocný.

Příchod, či lépe řečeno, zmatený vpád, zadýchání a úděs příšedších, vylekal celou rodinu ponocného. Avšak již za několik minut ponocný ozbrojen puškou a jeho dva synové řádnými klacky, spěchali do budovy četnické stanice, aby onoho vetřelce a smělce po zásluze ztrestali. Ponocný šel s náležitou opatrností, jak mu vážnost situace ukládala, jsa k této vigilanci ještě pobádán svými „údatnými“ syny, strkajícími do dveří předem klacky, za kterými mohl vejíti teprve ponocný do chodby, s puškou připravenou k palbě. Totéž se opakovalo v druhé chodbě. I ta však byla prázdná! Mezitím již dcera ponocného uháněla do hostince pro pana „vrchního“. Když dcera ponocného vběhla do lokálu, vyražela nesouvisle nějaké skřeky, podobné hlasu. Pan „vrchní“ se ulekl, když viděl rozrušení děvčete a pochopil slova „paní a děti“! Spěchal rychle k domovu. Po cestě konečně od dívky jakž takž zvěděl, oč se jedná. A jelikož bylo málo po 9. hod. večerní a ježto i jinak znal svůj služební obvod, věděl, že není možné, aby se někdo vloudil na stanici. Ne, tomu nemohl uvěřiti. Jeho první úlek zmizel a když otevíral dveře stanice, setkal se právě s „výpravou“, ve-

denou ponocným. Tito již prohlédli dveře staničních kanceláří, kuchyně, dveře do předsíně stanice, u pudy, u kuchyně bytu velitele stanice, u obou pokojů, dále dveře vedoucí do druhé chodby, a právě prohlíželi dveře na poslední chodbě. Zde se tedy sešel příšedší pan „vrchní“ s ponocným a jeho syny. Ovšem, i ponocný slyšel, jak Asta zuřivě štěká a ježto něco podobného dříve nikdy neudělala, tedy jistě něco zpozorovala a někdo je patrně v domě. Pes jevil neustále značný nepokoj a proto bylo hledáno dále za pomoci „baterky“.

Byly otevřeny oba záchody, uhlák, staniční dřevník a konečně dřevník p. vrchního — ale co to? Asta pojednou vyrazila jako střela mezi ponocného a p. „vrchního“, div některého neporazila a vřítla se do dřevníku, bleskurychle se vymrštila na špalek k sekání dřeva a snažila se vyskočiti na trámovi. Zraky všech obrátily se tímto směrem a — — tu je to! Tady jej máme, toho vetřelce a smělce. Avšak žádný zločinec! Na trámovi seděla sousedova kočka, která byla zapřisáhlým nepřítelem Asty... „Bestie mizerná“, ulevil si ponocný. Komu toto líbezné řešení platilo, zda Astě či kočce, se neví.

*

Nyní měla Asta u paní „vrchní“ již jak se říká „dohráno“ a také to netrvalo dlouho a její pobyt na stanici v N. skončil k nemalé radosti všech místních a okolních lesních i vodních pytláků. Na adresu těch však připomínám, že Asta byla dána pryč pouze s příslibem, že z prvního vrhu dá její majitel stanici pěkné štěňátko, které si příslušníci stanice řádně vycvičí. Konečně není třeba litovati ztráty Asty, neboť až by byli pytláci seznali její výkon, byli by ve svém řemesle stejně pokračovali; takhle aspoň byli četníci ušetření nepříznivých poznámek o služebním psu a mají přece jen při všem výhodu: mohou se služebním psem stále ještě nezkušené občany s úspěchem strašiti.